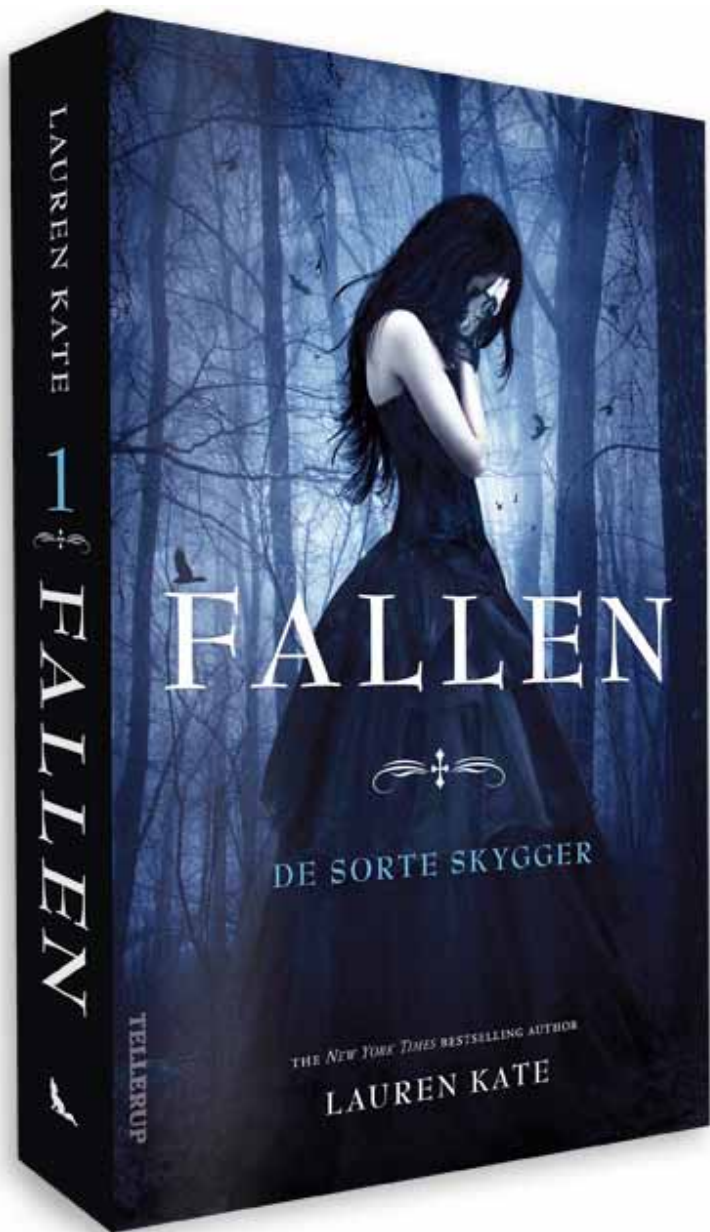

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

LAUREN KATE

1 **FALLEN**

TELLERUP

FALLEN

DE SORTE SKYGGER

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN KATE

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

BEGYNDELSEN

HELSTON, ENGLAND
SEPTEMBER 1854

Det var blevet midnat da hendes øjne omsider tog form. Blikket var katteagtigt, beslutsomt og forsigtigt på en og samme tid, det lovede problemer. Jo, de var som de skulle være nu, de øjne. Ovale under de fine og elegant formede øjenbryn og det mørke væld af hår.

Han holdt papiret ud fra sig for at danne sig et overblik over tegningens fremadskriden. Det var svært at arbejde når hun ikke stod lige foran ham, men på den anden side var det også umuligt for ham at tegne når hun var i nærheden. Siden han var kommet hertil fra London – nej, siden han havde set hende allerførste gang – havde han været nødt til at holde hende på afstand.

Nu nærmede hun sig ham hver eneste dag, og hver gang var det vanskeligere end dagen før. Det var derfor han var nødt til

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

at rejse her til morgen – til Indien, til Nord-, Syd- eller Centralamerika, han anede det ikke, og han var ligeglad. Livet ville være nemmere alle andre steder i verden end her.

Han lænede sig frem for at tegne igen, sukkede da han med tommelfingeren forfinede hendes surmulende kultrutmund så den fyldige underlæbe blev perfekt. Det døde papir, kun en vag efterligning, var det eneste han kunne tage med sig.

Men så – han rettede sig op i den polstrede læderstol – mærkede han det. Det varme strøg i nakken.

Hende.

Hendes blotte tilstedeværelse sendte den mest vidunderlige følelse gennem ham, som den varme der stråler ud når en brændeknude forvandler sig til aske i et bål. Han vidste det uden at vende sig: Hun var i rummet. Han dækkede gengivelsen af hende på papirerne i skødet, men han kunne ikke undslippe hende.

Hans blik landede på den elfenbensfarvede sofa i den anden ende af stuen hvor hun ganske få timer forinden var dukket uventet op, som den sidste i selskabet og iklædt en rosa silkekjole, for at klappe ad værtindens ældste datter der netop havde spillet en nydelig melodi på cembaloet. Han kiggede tværs gennem lokalet og ud ad vinduet på verandaen hvor hun dagen før havde listet sig ind på ham med en buket vilde, hvide pæoner i hånden. Hun troede stadig at tiltrækningen mellem dem var uskyldig, at deres jævnlige stævnemøder i lysthuset blot var glædelige tilfældigheder. Tænk at være så naiv! Han ville aldrig kunne fortælle hende sandheden, han alene måtte bære på hemmeligheden.

Han rejste sig og drejede rundt. Skitserne lå tilbage på læderstolen. Og der stod hun, presset op mod det rubinrøde velourgardin i sin enkle, hvide morgenkåbe. Hendes sorte fletning

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

havde løsnet sig. Udtrykket i hendes ansigt var præcis det han havde tegnet så uendeligt mange gange. Han kunne se en rødmen brede sig over hendes kinder. Var hun vred? Forlegen? Han længtes efter at vide det, men kunne ikke spørge hende.

„Hvad laver du her?“ Han kunne høre en snerren i sin stemme og fortrød skarpheden; hun ville aldrig forstå det.

„Jeg ... jeg kunne ikke sove,“ stammede hun og nærmede sig ildstedet og hans stol. „Jeg så at der var lys i værelset, og ...“ hun tøvede, kiggede ned på sine hænder, „og jeg så din kuffert uden for døren. Skal du ud at rejse?“

„Det var min mening at fortælle dig det ...“ Han holdt inde. Han burde ikke lyve for hende. Han havde aldrig villet fortælle hende om sine planer. Det ville kun gøre det hele værre. Han havde allerede ladet det komme for vidt, men han havde håbet det ville være anderledes denne gang.

Hun trådte endnu et skridt nærmere, og hendes blik landede på hans skitseblok. „Er du ved at tegne mig?“

Hendes dirrende stemme mindede ham om hvor dyb afgrunden var mellem dem. Hun havde stadig ikke den mindste fornemmelse af hvad sandheden bag deres tiltrækning var, selv efter at de havde været så meget sammen de seneste uger.

Det var godt – eller det var i det mindste det bedste. Han havde kæmpet for at slippe fri af hende lige siden han havde besluttet sig for at rejse. Det krævede så megen styrke at han var nødt til at give efter for længslen efter at tegne hende så snart han var alene. Hendes bøjede nakke fyldte side efter side, hendes marmorhvide kraveben, hendes hårs sorte dyb.

Og nu, han kiggede atter på skitsen, nu var han ikke forlegen over at hun havde afsløret at han havde tegnet hende; det var værre endnu. En isnende kulde gled gennem ham da det gik op

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

for ham at hendes opdagelse – udstillingen af hans følelser – ville knuse hende. Han skulle have været mere forsigtig. Det var altid sådan det begyndte.

„Varm mælk med en skefuld honning,“ mumlede han, stadig med ryggen til hende. Så tilføjede han trist: „Så vil du kunne sove.“

„Hvordan kunne du vide det? Det er præcis det min mor altid ...“

„Jeg ved det,“ sagde han og vendte sig om så de stod ansigt til ansigt. Forundringen i hendes stemme overraskede ham ikke, og alligevel kunne han ikke forklare hende hvorfor han vidste det, eller fortælle hende hvor mange gange i fortiden han havde lavet netop denne drik til hende når *skyggerne* kom, og at han havde holdt om hende indtil hun var faldet i søvn.

Hendes berøring føltes som ville den brænde sig gennem hans skjorte, hendes hånd lå let på hans skulder, og han gispede. De havde endnu ikke rørt hinanden i dette liv, og den første berøring slog altid luften ud af ham.

„Svar mig,“ hviskede hun. „Rejser du?“

„Ja.“

„Tag mig med,“ udbrød hun. Og han så hende holde vejret og ville ønske han kunne opfylde hendes bøn. Han kunne se et virvar af følelser glide hen over hendes ansigt inden de lagde sig som en rynke mellem hendes øjne: Hun følte sig først fremfjendsende, så forvirret og dernæst skamfuld over sin egen ligefremhed. Det var sådan hun var, og alt for mange gange havde han gjort den fejl at trøste hende præcis i dette øjeblik.

„Nej,“ hviskede han og mindede sig selv om ... som altid ... „Jeg sejler i morgen. Hvis du på nogen måde holder af mig, så siger du ikke mere.“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Hvis jeg holder af dig,“ gentog hun som talte hun til sig selv.
„Jeg ... jeg elsker ...“

„Lad være.“

„Jeg er nødt til at sige det. Jeg ... jeg elsker dig, det er jeg sikker på, og hvis du rejser ...“

„Hvis jeg rejser, redder jeg dit liv.“ Han talte langsomt, forsøgte at nå den del af hende der måske kunne huske. Fandtes det overhovedet derinde, begravet et eller andet sted? „Visse ting er vigtigere end kærlighed. Du forstår det ikke, men du er nødt til at stole på mig.“

Hendes blik borede sig ind i hans. Hun trådte et skridt tilbage og lagde armene over kors. Det var også hans fejl, hendes foragtelige sider dukkede altid op når han talte ned til hende.

„Mener du at der findes noget der er vigtigere end det her?“ udfordrede hun ham, tog hans hånd og lagde den mod sit hjerte.

Åh, at være hende og ikke vide hvad der ventede! Eller i det mindste at være stærkere end han og i stand til at stoppe hende. Hvis han ikke stoppede hende, ville hun aldrig blive klogere, og fortiden ville gentage sig, den ville gang på gang såre dem begge.

Han lagde hovedet på skrå og stønnede da den velkendte varme fra hendes hud ramte hans fingre. Han forsøgte at ignorere hvor tæt på hun var, at ignorere bevidstheden om hendes læber mod hans, at ignorere bitterheden over at han var nødt til at forlade alt dette. Men hendes fingre fulgte hans lige så let. Han kunne fornemme hendes hjerte der bankede lige på den anden side af den tynde morgenkåbe.

Hun havde ret. Der var intet vigtigere end dette. Intet. Han var så tæt på at give efter og trække hende ind til sig da han så blikket i hendes øjne. Som om hun havde set et spøgelse.

Det var hende der trak sig væk med hånden mod panden.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Jeg får den underligste følelse,“ hviskede hun.

Nej! Var det allerede for sent?

Hun kneb øjnene sammen så de havde samme form som på hans skitse, og hun trådte atter hen til ham, med hænderne mod hans brystkasse og læberne forventningsfuldt adskilte. „Du må tro jeg er sindssyg, men jeg vil sværge at jeg har været lige netop her i denne situation før ...“

Det *var* for sent. Han kiggede rystende op på hende, og han kunne mærke mørket falde på. Han tog en sidste chance, ville gribe fat i hende, holde hende tæt sådan som han havde længtes efter i uger.

I samme øjeblik hendes læber smeltede sammen med hans, var de begge magtesløse. Hendes mund der smagte af kaprifolium, gjorde ham ør. Jo tættere hun pressede sig ind mod ham, jo mere intens blev følelsen af både begejstring og smerte indeni. Hendes tunge legede med hans, og ilden mellem dem brændte vildere, varmere, mere kraftigt for hver gang de rørte hinanden, for hver gang de udforskede et nyt sted. Og alligevel var intet af det nyt.

Lokalet dirrede. En aura glødede rundt om dem.

Hun så intet, bemærkede intet, forstod intet andet end deres kys.

Kun han vidste hvad der var ved at ske, kun han vidste hvilket mørke der nu ville glide ind over deres genforening. Han var ikke i stand til at ændre på den retning deres liv havde taget endnu en gang.

Skyggerne hvirvlede rundt lige over hovederne på dem. Så tæt på at han kunne røre dem. Så tæt på at han spekulerede på om hun kunne høre dem hviske. Han iagttog hende da mørket gled ind over hendes ansigt. I et kort øjeblik kunne han se et

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

genkendelsens lys i hendes blik.

Og så var det intet, intet overhovedet.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

KAPITEL 1

FREMMEDE FUGLE

Luce kom brasende ind i den neonoplyste forhal på Sword & Cross ti minutter for sent. En rødmosset lærer, med tøndefor-
met overkrop og et clipboard klemmt fast under den ene musku-
løse overarm, stod og stak ordrer ud – hvilket betød at Luce
allerede var bagud.

„Så husk, det eneste det handler om er søvn, overvågning og
medicinering,“ bjæffede læreren til de tre andre elever der stod
i en klynge med ryggen til Luce. „Hvis I blot husker det, er der
ingen som kommer til skade.“

Luce skyndte sig at glide ind i gruppen. Hun spekulerede på
om hun havde udfyldt den gigantiske stak papirer rigtigt, om
den kronragede lærer der stod foran dem, var en mand eller en
kvinde, om der var nogen til at hjælpe hende med den enorme
rejsetaske, om hendes forældre ville skille sig af med hendes el-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

skede Chrysler-sportsvogn, en Plymouth Fury, i samme øjeblik de kom hjem efter at have afleveret hende her. De havde truet med at sælge bilen hele sommeren, og nu havde de en grund til det som ikke engang Luce kunne argumentere imod: Man måtte ikke have bil på den nye skole. På den nye *kostskole for vanskelige unge* for at være helt præcis.

Hun havde endnu ikke vænnet sig til det.

„Vil du, æhm, vil du gentage det?“ spurgte hun læreren. „Hvad var det: søvn, overvågning og ...“

„Jamen, se hvad katten har slået med ind,“ sagde læreren højt og fortsatte så, langsomt og tydeligt: „*Medicinering*. Hvis du er en de medicinerede elever, så er det her du holder dig dopet, ved dine sansers fulde fem, i live eller hvad du end kalder det.“ *Kvinde*, bestemte Luce sig for og nærstuderede læreren. Ingen mand kunne sige noget så ondskabsfuldt med så sukkersød en stemme.

„Forstået.“ Det vendte sig i hendes mave. „*Medicinering*.“

Hun havde ikke været medicineret i flere år. Efter ulykken sidste sommer havde dr. Sanford, hendes læge i Hopkinton foreslået at de skulle overveje at medicinere hende igen. Selvom hun til sidst havde fået ham overbevist om at hun var stabil, havde det krævet en måned mere i terapi at undgå at blive propet med de hæslige psykofarmaka.

Og det var derfor hun begyndte på Sword & Cross en hel måned efter at skoleåret var startet. Det var i forvejen slemt at være den nye elev på skolen, og Luce havde været virkelig nervøs over at skulle begynde i en klasse hvor de alle sammen allerede var faldet til. Men det lod ikke til at hun var den eneste der først begyndte i dag.

Hun smugkiggede på de tre andre elever der stod i en halvcir-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

kel rundt om hende. På sin forrige skole, Dover kostskole, havde hun på den allerførste rundvisning mødt sin bedste veninde, Callie. Stort set alle de andre elever på Dover var vokset op sammen, så det ville i sig selv have været nok at både Callie og Luce var de eneste hvis forældre eller bedsteforældre ikke havde gået på skolen. Det varede ikke længe før de to piger opdagede at de begge var besat af præcis de samme gamle film – ikke mindst dem med Albert Finney, ham fra *Two for the Road*. Men efter at de på første år havde opdaget at ingen af dem kunne lave popcorn uden at brandalarmen gik, havde de været uadskillelige. Indtil ... indtil det ikke længere var muligt at være sammen.

Ved siden af Luce stod der to drenge og en pige. Pigen var let nok at gennemskue; blond og Nivea-køn med pastelfarvede, manicurerede negle der matchede hendes ringbind.

„Jeg hedder Gabbe,“ sagde hun med drævende sydstatsdialekt og sendte Luce et stort smil der forsvandt lige så hurtigt igen, og inden Luce overhovedet kunne nå at sige hvad hun hed. Hun var åbenlyst uinteressert i Luce, og hun mindede hende mere om pigerne på Dover end om dem hun havde forventet at møde på Sword & Cross. Luce kunne ikke gennemskue om det var betryggende eller ej – eller hvorfor en pige der så ud som hende, var på en skole for vanskelige unge.

Til højre for Luce stod en fyr med kort, mørkt hår, brune øjne og et væld af fregner hen over næsen. Han undgik at kigge på hende, blev blot ved med at stå og pille i en neglerod på den ene tommelfinger, og Luce fik det indtryk at han, ligesom hun, sikkert stadig var rystet og flov over at være et sted som her.

Fyren til venstre for hende passede til gengæld lidt for godt til hendes forestilling om en elev på en skole som denne. Han var høj og tynd med en DJ bag slynget over den ene skulder,

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

pjusket sort hår og store, dybtliggende grønne øjne. Han havde fyldige læber og en naturlig gyldenrosa hudfarve som de fleste piger ville slå ihjel for. I nakken havde han en sort tatovering af en skinnende sol der glødede mod hans lyse hud som om den var ved at stå op af halsudskæringen i den sorte T-shirt.

I modsætning til de to andre vendte han sig for at kigge – og han lod blikket hvile længe på hende. Hans mund var presset sammen til en skarp, lige linje, men hans øjne var varme og levende. Han betragtede hende, stod stille som en skulptur, og hun fik fornemmelsen af at også hun var som groet fast til gulvet. Hun holdt vejret. Hans blik var intenst og forførende og, tja, en lille smule afvæbnende.

Læreren rømmede sig højlydt og afbrød fyrens tranceagtige blik. Luce rødmede og lod som om hun havde travlt med at klø sig i håret.

„De af jer der er hjemme i tingene, må gerne gå efter at I har afleveret alt det forbudte I har på jer.“ Læreren pegede på en kæmpe papkasse under et skilt med store, sorte bogstaver: FORBUDTE GENSTANDE. „Og når jeg siger *må gerne gå*, Todd,“ hun greb fat om skulderen på den fregnede dreng så han hoppede i vejret, „så mener jeg den lige vej hen til jeres respektive vejledere. Og du,“ hun pegede på Luce, „smid det du har med, og kom tilbage til mig.“

De sjokkede alle fire hen til kassen, og Luce så forbløffet til mens de andre tømte deres lommer. Pigen trak en ti centimeter lang svejtserkniv frem. Fyren med de grønne øjne lod modstræbende en spraydåse og en hobbykniv dumpe ned i kassen. Selv den ulykkelige Todd lod et par tændstikæsker og en lille flaske lightergas lande i kassen. Luce følte sig på det nærmeste som en idiot fordi hun ikke havde noget forbudt på sig – men da hun

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

så de andre elever stikke hænderne i lommerne og fiske deres mobiltelefoner op, sank hun en klump.

Hun lænede sig frem og læste skiltet igen, denne gang lidt tættere på: FORBUDTE GENSTANDE, og hun kunne nu se at mobiltelefoner, personsøgere og walkie-talkies var strengt forbudt. Det var slemt nok at hun ikke kunne have sin bil med! Hun lukkede sin fugtige hånd om mobilen i lommen, det var hendes eneste forbindelse til verden udenfor. Da instruktøren så udtrykket i hendes blik, lod hun et par hurtige lussinger ramme hendes kind. „Du vover på at besvime her, min ven, jeg får ikke løn for at genoplive eleverne. Desuden har du ret til et telefonopkald om ugen, nede i forhallen.“

Ét telefonopkald ... om ugen? Men ...

Hun kiggede en sidste gang ned på sin telefon og opdagede at hun havde fået to sms'er. Det kunne ikke være rigtigt at det her var hendes to *sidste* sms'er. Den første var fra Callie.

Ring til mig, med det samme! Jeg venter ved telefonen hele aftenen, så du kan fortælle alt. Og husk nu det mantra jeg har fundet til dig: Du overlever! For øvrigt, hvis det er nogen trøst, så tror jeg alle har glemt alt om ...

Typisk Callie, hun havde skrevet så lang en besked at Lucas lortelefon havde cuttet de sidste fire linjer af. Luce var næsten lettet. Hun havde ikke lyst til at læse at alle de andre på hendes gamle skole allerede havde glemt hvad der var sket med hende, hvad det var hun havde gjort så hun nu var strandet *her*.

Hun sukkede og gik videre til den næste besked. Den var fra hendes mor der for kun et par uger siden havde fundet ud af at sms'e, og som helt sikkert ikke kendte noget til den her et-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

opkald-om-ugen-regel, for så ville hun ikke have efterladt sin datter her. Vel?

Skat, vi tænker på dig hele tiden. Opfør dig pænt, og sørg for at få nok proteiner. Vi snakkes ved når vi kan. Kys m & f.

Det gik op for Luce at hendes forældre vidste det. Det måtte være den eneste forklaring på deres bekymrede ansigter da hun vinkede farvel ved skoleporten her til morgen med rejsetasken i hånden. Ved morgenmaden havde hun forsøgt sig med en vit-tighed om at hun nu endelig ville slippe af med den rædsomme New England-dialekt hun havde tillagt sig på Dover, men hendes forældre havde ikke så meget som smilet. Hun havde troet de stadig var sure på hende. De hævdede stort set aldrig stemmen, hvilket betød at de, når hun for alvor havde fucked det hele op, bare tav stille. De sagde intet. Nu forstod hun morgens opførsel: Hendes forældre var allerede i sorg over at miste kontakten til deres eneste datter.

„Vi venter stadig på en,“ sagde læreren. „Hvem mon det kan være?“ Luce vågnede og befandt sig atter foran papkassen der nu var fyldt med forbudte ting hun ikke engang anede hvad var. Hun kunne fornemme at den mørkhårde fyr med de grønne øjne stirrede på hende. Hun kiggede op og så at de *alle sammen* stirrede på hende. Det var hendes tur. Hun lukkede øjnene og åbnede langsomt hånden, lod telefonen slippe fri at sit greb og hørte den lande med et trist *dump* øverst i dyngen. Lyden af ensomhed.

Todd og robotten Gabbe gik hen mod døren uden så meget som at kigge i Lucas retning, men den tredje fyr vendte sig om mod læreren.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Jeg kan fortælle hende det,“ sagde han og nikkede hen mod Luce.

„Det er ikke en del af vores aftale,“ svarede læreren automatisk som om hun var forberedt på netop dette spørgsmål. „Du er ny elev nu – og det betyder at reglerne for nye elever også gælder for dig. Tilbage ved start. Hvis du ikke kan lide det, så burde du have tænkt dig om en ekstra gang inden du brød din prøveløsladelse.“

Drengen stod ubevægelig, udtryksløs, da læreren slæbte Luce – der var stivnet ved ordet ‘prøveløsladelse’ – med hen mod en gulnet gang.

„Videre,“ sagde hun som om intet var sket. „Værelserne.“ Hun pegede ud ad det vestvendte vindue og over på en bygning af grå betonblokke. Luce kunne se Gabbe og Todd komme vadende hen imod dem, mens den tredje dreng gik langsomt efter dem som om han som det sidste i verden havde lyst til at indhente dem.

Værelsesbygningen var en frygtindgydende og firkantet grå klods af en bygning, hvis kæmpestore dobbeltdøre gav indtryk af at der ikke fandtes liv på den anden side. En stor sten stod plantet midt på den døde græsplæne, og Luce kunne huske at hun havde læst på hjemmesiden at der stod PAULINE DORMITORIUM på den. Den var endnu mere grim i den tågede morgensol end på det sort-hvide fotografi.

Selv på afstand kunne hun se den sorte mug der dækkede muren ved indgangen. Alle vinduerne var dækket af tykke jerngitre. Hun kneb øjnene sammen. Var det pigtråd øverst på hegnet som løb hele vejen rundt om bygningen?

Læreren kiggede ned på sit clipboard og bladrede gennem Lucas journal. „Værelse treogtres. Du kan smide din taske sam-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

men med de andres på mit kontor indtil videre og så pakke ud i aften.“

Luce slæbte sin røde rejsetaske hen til tre andre ubestemmelige, sorte kufferter. Så stak hun automatisk hånden i lommen efter mobiltelefonen hvor hun som regel indtastede ting hun ikke måtte glemme. Men da hendes hånd landede i den tomme lomme, sukkede hun og indprentede værelsesnummeret i hukommelsen i stedet.

Det var stadig ikke gået op for hende hvorfor hun ikke kunne blive sammen med sine forældre; deres hus i Thunderbolt lå mindre end en halv times kørsel fra Sword & Cross. Det havde været så fedt igen at være hjemme i Savannah hvor selv vinden blæste dovent, som hendes mor plejede at sige.

Sword & Cross føltes langt fra som Savannah. Det føltes ikke som noget andet sted hun havde været, overhovedet, dette udslukte og farveløse sted som retten havde fastslået at hun skulle sendes til. Hun havde overhørt den samtale hendes far havde haft med rektoren forleden, havde set ham nikke på sin forvirrede biologilærermåde inden han sagde: „Ja, ja, måske vil det være bedst at hun er overvåget hele tiden. Nej, nej, vi vil ikke blande os i jeres system.“

Hendes far havde tydeligvis ikke set hvilke forhold hans eneste datter skulle overvåges under. Skolen lignede et topsikret fængsel – med ekstra overvågning.

„Og hvad med, hvad var det du sagde, overvågningen?“ spurgte Luce læreren. Hun var klar til at afslutte rundvisningen.

„Overvågningen,“ sagde læreren og pegede på et lille apparat med ledninger der hang i loftet: et overvågningskamera med en lysende rød lampe. Luce havde ikke lagt mærke til det før, men

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

så snart læreren pegede på det, kunne hun se at de hang overalt.

„Overvågningskameraer?“

„Meget effektivt,“ sagde læreren. „Vi har valgt ikke at skjule dem så I ikke glemmer at de er der. Vi holder øje med jer, overalt, hele tiden. Så lad være med at dumme dig, hvis du altså kan klare det.“

Hver gang nogen talte til Luce som om hun var skrigende psykopat, blev hun mere og mere overbevist om at det var sådan det var.

Hele sommeren havde minderne hjemsøgt hende, om natten i hendes drømme og de sjældne gange hendes forældre havde ladet hende være alene. Der var sket *et eller andet* i hytten, og alle (inklusive Luce) var ved at dø for at finde ud af hvad det præcis var. Politiet, dommeren, socialrådgiveren – de havde alle sammen forsøgt at hive sandheden ud af hende, men hun havde ingen anelse om hvad der var sket. Hun og Trevor havde hygget sig sammen hele aftenen, de havde jagtet hinanden rundt mellem hytterne ved søen, væk fra de andre. Hun havde forsøgt at forklare at det havde været en af de bedste aftener hun nogensinde havde haft, indtil den forvandlede sig til den værste.

Hun havde brugt så meget tid på at genspille aftenen inde i sit hoved; hun kunne høre Trevors latter, kunne mærke hans hænder om sin talje – hun kæmpede for at få sin fornemmelse af at hun i virkeligheden var uskyldig til at stemme.

Men nu, nu var det som om hver eneste regel og hver eneste bestemmelse på Sword & Cross modarbejdede den forestilling, og det lod til at hun rent faktisk *var* farlig og derfor skulle overvåges.

Luce mærkede en tung hånd lande på sin skulder.

„Hør nu her,“ sagde læreren. „Du er langt fra det værste til-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

fælde, hvis det gør nogen forskel.“

Det var første gang læreren havde opført sig menneskeligt over for Luce, og det virkede som om det *var* hendes intention at hun skulle få det bedre af det. Men. Hun var blevet sendt hertil fordi den fyr hun havde været vild med, var død under mystiske omstændigheder – og så var hun alligevel langt fra ‘det værste tilfælde’? Hvilke ‘tilfælde’ tog de sig ellers af på Sword & Cross?

„Okay, det var introduktionen,“ sagde læreren. „Nu må du klare dig selv. Her er et kort hvis du får brug for det.“ Hun rakte Luce en fotokopi af hvad der mest af alt lignede et hurtigt håndtegnert kort, og kastede så et hurtigt blik på sit ur. „Den første time er om tres minutter, men mine elever kommer altid fem minutter før, så ...“ hun vinkede til Luce, „opfør dig nu ordentligt. Og glem ikke,“ hun pegede op på et af kameraerne en sidste gang. „De røde øjne holder øje med dig.“

Før Luce kunne nå at sige noget, dukkede en tynd, mørkhåret pige op foran hende. Hun vrikkede med sine lange fingre foran hendes ansigt.

„Åh-åh,“ vrængede hun med spøgelsesagtig stemme mens hun dansede rundt om Luce. „De røde øjne holder øje med dig.“

„Forsvind, Arriane, før jeg laver det hvide snit på dig,“ sagde læreren selvom det var tydeligt at der bag hendes hurtige, men ægte smil gemte sig en vis portion omsorg for den skøre pige.

Det var også tydeligt at Arriane ikke gengældte følelserne. Hun lod som om hun onanerede foran læreren inden hun atter kiggede på Luce for at se om hun var blevet stødt.

„Og for lige netop det der,“ sagde læreren mens hun kradsede en note ned i sine papirer, „har du nu vundet retten til at vise lille frøken solskin rundt i dag.“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Hun pegede på Luce der så langt fra lignede en sol i sine sorte jeans, sorte støvler og sorte bluse. Under 'dresscode' på Sword & Cross' hjemmeside havde der så kækt stået at så længe eleverne opførte sig ordentligt, måtte de tage det tøj på de ville, dog med to forbehold: Påklædningen skulle være afdæmpet og sort. Sikke en frihed.

Den alt for store rullekravetrøje som Lucas mor havde tvunget på hende om morgenen, fremhævede overhovedet ikke hendes former, og hendes største aktiv: det tykke, sorte hår som altid hang løst ned ad ryggen, helt ned til taljen, var blevet klippet kort. Branden i hytten havde svedet hendes hovedbund, og hårgrænsen var blevet takket, så efter den lange, tavse tur hjem fra Dover havde hendes mor sat hende ned i badekarret, havde hentet hendes fars elektriske barbermaskine, og uden at sige et ord havde hun kronraget hende. I løbet af sommeren var håret vokset en lille smule, lige nøjagtigt nok til at hendes engang så misundelsesværdige krøller svævede lige under hendes øre som underlige små hvirvler.

Arriane kiggede afmålt på hende mens hun bankede en finger mod sine læber. „Perfekt,“ sagde hun, trådte et skridt frem og lod den ene arm glide ind under Lucas. „Jeg stod netop og tænkte at jeg godt kunne bruge en ny slave.“

Døren ind til forhallen knaldede op, og ind kom den høje fyr med de grønne øjne. Han rystede på hovedet og sagde henvendt til Luce: „Man er ikke bange for at foretage en kropsvisitering her. Så hvis du har gemt andre *forbudte ting*,“ han hævdede det ene øjenbryn og smed en håndfuld udefinerbare genstande ned i kassen, „så drop det.“

Bag Luce grinede Arriane lavmælt. Drengen løftede hovedet med et ryk, og da han så at det var Arriane, åbnede han mun-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

den, men lukkede den så igen som om han ikke rigtigt vidste hvad han skulle sige.

„Arriane,“ sagde han roligt.

„Cam,“ svarede hun.

„Kender du ham?“ hviskede Luce og spekulerede på om der mon var de samme klikedannelser her som på en almindelig skole som Dover.

„Ja, og mind mig ikke om det,“ sagde Arriane og hev Luce efter sig hen mod døren og ud i den grå og klamme morgen.

Fra bagsiden af hovedbygningen trådte man ud på et revnet fortov som grænsede op til en forsømt græsplæne. Græsset var så langt at det mere lignede en tom byggegrund end et skoleareal, men en falmet pointtavle og en lille klynge trætribuner vidnede om det modsatte.

På den anden side af plænen lå fire kontorlignende bygninger: betonbygningen med deres værelser længst ude til venstre, en kæmpestor, grim kirke længst ude til højre og to andre brede bygninger imellem dem som Luce gik ud fra måtte være klasselokaler.

Og det var det. Hele hendes verden var reduceret til dette triste syn foran hende.

Arriane skiftede med det samme kurs og førte Luce væk fra stien og ud på plænen hvor hun satte sig på en af de gennemvåde trætribuner.

Sportspladsen hjemme på Dover signalerede prestigeskole og dygtige sportsudøvere, så Luce havde altid undgået at hænge ud der. Men denne tomme plads og de rustne og skæve mål var noget helt andet. Det kunne Luce forholde sig til. Tre kalkungribe cirklede over deres hoveder, og en svag vind gled gennem egetræernes nøgne grene. Luce trak rullekraven op over sin hage.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Nå,“ sagde Arriane, „nu har du mødt Randy.“

„Jeg troede han hed Cam.“

„Det er ikke ham jeg taler om,“ sagde Arriane hurtigt. „Jeg mener kvindemanden derinde.“ Arriane gjorde et kast med hovedet hen mod kontoret hvor de netop havde forladt læreren foran fjernsynet. „Hvad siger du; kvinde eller mand?“

„Øh, kvinde?“ sagde Luce spørgende. „Er det en eller anden form for test?“

Arriane smilede bredt. „Den første af mange. Og du bestod. Eller det tror jeg i det mindste du gjorde. De fleste læreres køn her på skolen er et evigt samtaleemne. Bare rolig, du skal nok finde ud af det.“

Luce troede at Arriane tog pis på hende, og det var cool nok. Men det var bare så anderledes end Dover. På hendes gamle skole havde fremtidens slipseklædte senatorer med tilbagestrøget hår på det nærmeste udstrålet at penge var det vigtigste af alt.

Ofte havde de andre Dover-unger sendt hende et blik der mere end noget sagde: Lad være med at snavse de hvide vægge til med dine fingeraftryk. Hun prøvede at forestille sig Arriane på Dover, dovent henslængt på tribunerne hvor hun sagde en eller anden besk joke med sin høje, skarpe stemme. Der fandtes ingen som hende på Dover.

„Okay, kom så med det,“ beordrede Arriane. Hun dumpede ned på den øverste bænk og gjorde tegn til Luce om også at sætte sig. „Hvad har du gjort for at ende her?“

Arrianes stemme var venlig, men pludselig var Luce nødt til at sætte sig. Det var latterligt, men hun havde forestillet sig at hun ville komme gennem den første dag på skolen uden at fortiden ville komme snigende og få hendes tynde facade af ro til at krakelere.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Hun kunne mærke blodet dunke i tindingerne. Sådan var det hver gang hun prøvede at tænke tilbage – for alvor tænke tilbage – på den aften. Hun følte sig stadig skyldig over det som var sket Trevor, men hun kæmpede hårdt for ikke at sidde fast i mørket der var det eneste hun kunne huske fra selve ulykken. De mørke udefinerbare skygger hun aldrig ville kunne fortælle om til nogen.

Eller det passede ikke – hun *var* begyndt at fortælle Trevor om den underlige følelse af at der var noget andet til stede, som hun havde haft den aften, om de forvredne figurer der hang over deres hoveder og truede med at spolere deres perfekte date. Men det havde selvfølgelig allerede været for sent. Trevor var væk, hans krop var brændt til ukendelighed, og Luce var ... var hun ... skyldig?

Ingen kendte til de grå skygger hun nogle gange så i mørket. De havde altid været der. De var kommet og gået så længe at hun ikke kunne huske den første gang hun havde set dem. Men hun vidste hvornår det første gang var gået op for hende at ikke alle kunne se dem – eller rettere at alle andre end *hun* ikke kunne se dem.

Da hun var syv år gammel, havde hun og hendes familie været på ferie, og hendes forældre havde taget hende med på sejltur. Det var lige før solen gik ned da skyggerne kom rullende ind over vandet, og hun havde vendt sig om mod sin far: „Hvad gør du når de kommer, far? Hvorfor er du ikke bange for monstre?“

Der findes ikke monstre, forsikrede hendes forældre hende om, men Luce insisterede gentagne gange på at der var *et eller andet* flagrende og mørkt, og hendes forældre havde taget hende med til øjenlægen hvilket førte til at hun fik briller og senere en

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

aftale med ørelægen, efter at hun ved et uheld havde beskrevet den hæse og brusende lyd skyggerne nogle gange lavede – og så endte hun hos en psykolog, og en til, og til sidst fik hun en recept på psykofarmaka.

Men intet af det fik skyggerne til at forsvinde.

Da hun var blevet fjorten, nægtede hun at tage sin medicin. Det var deromkring de fandt dr. Sanford og Dover kostskole lige i nærheden. De fløj til New Hampshire, og hendes far kørte deres lejebil op ad en lang, snoet indkørsel der førte op til et palæ på toppen af en bakke, Shady Hollows. Hun blev sat foran en mand i hvid kittel, der spurgte om hun stadig havde sine 'syn'. Hendes forældre havde svedige håndflader da de tog hende i hånden, og rynkede bryn af angst for at der var noget alvorligt galt med deres datter.

Hvis hun fortalte sandheden om skyggerne ville hun sikkert komme til at se meget mere til Shady Hollows. Så da hun løj og opførte sig normalt, fik hun lov til at begynde på Dover og skulle kun se dr. Sanford to gange om måneden.

Luce havde fået tilladelse til at stoppe med de rædsomme piller, og det varede ikke længe før hun lod som om hun ikke længere kunne se skyggerne. Men hun kunne stadig ikke styre hvornår de dukkede op. Det eneste hun kunne kontrollere, var med alle midler at undgå de steder hvor skyggerne tidligere havde vist sig: tætte skove, grumsede søer. Og det eneste hun vidste med sikkerhed, var at med skyggerne fulgte fornemmelsen af en ætsende kulde lige under huden og en kvalme værre end noget andet.

Luce sad overskrævs på en af bænkene på tribunerne og masserede sine tindinger med tommel- og langfinger. Hvis hun skulle komme levende gennem dagen, var hun nødt til at skub-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

be fortiden helt ind i de mørkeste kringelkroge af hendes bevidsthed. Hun magtede ikke selv at granske erindringerne fra den aften, så hun kunne under ingen omstændigheder afsløre alle de grimme detaljer for en eller anden underlig, sindsforvirret fremmed pige.

I stedet for at svare betragtede hun Arriane der lå på ryggen på bænken med et par enorme solbriller der dækkede det meste af hendes ansigt. Det var svært at se, men hun kiggede sikkert også på Luce, for et sekund senere rejste hun sig hurtigt op fra bænken og grinede.

„Klip mit hår lige så kort som dit,“ sagde hun.

„Hvad?“ gispede Luce. „Dit hår er så pænt.“

Det var sandt: Arriane havde langt og tykt hår, præcis sådan et hår som Luce havde haft og nu savnede. Hendes løse, sorte lokker var blanke i solskinnet der gav det et strejf af rødt. Luce skubbede sit hår om bag ørerne, men det var stadig ikke langt nok, så det gled frem foran ørerne igen.

„Pænt, pænt, pænt,“ vrængede Arriane. „Dit hår er sexet, provokerende. Og jeg vil også have det sådan.“

„Øh, nå, men okay så,“ sagde Luce. Var det et kompliment? Hun vidste ikke om hun skulle være smigret eller foruroliget over at Arriane tilsyneladende troede hun kunne få alt hvad hun pegede på, også selvom det tilhørte en anden. „Hvor får vi en ...“

„Tada!“ Arriane stak hånden ned i tasken og fandt den svejtserkniv frem som Gabbe havde smidt i papkassen. „Hvad?“ sagde hun da hun så Lucas ansigt. „Jeg får altid fingrene i de nye elevers inddragede ejendele. Bare tanken om det får mig gennem indespærringen ... eller sommerlejren ... på Sword & Cross.“

„Skal man være ... her ... hele sommeren?“ gøs Luce.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGER

„Ha! Typisk for en af de nye. Du tror måske du får påskeferie også?“ Hun smed svejtserkniven hen til Luce. „Vi får ikke på noget tidspunkt lov til at forlade det her hul. Nogensinde. Ingen pause.“

„Hvad med kameraerne?“ spurgte Luce og kiggede rundt med kniven i hånden. Der måtte være nogle blinkede røde lamper et eller andet sted.

Arriane rystede på hovedet. „Jeg nægter at hænge ud med svæklinge. Kan du klare det, eller hvad?“

Luce nikkede.

„Og kom ikke og sig du aldrig har klippet hår før.“ Arriane tog svejtserkniven igen, åbnede saksen og rakte hende den. „Og så holder du bare mund indtil du siger hvor fantastisk jeg ser ud.“

I ‘frisørsalonen’ i hendes forældres badekar havde Luces mor samlet hendes hår i en hurtig hestehale inden hun havde klippet det hele af. Luce var sikker på at der måtte være mere strategisk rigtige måder at klippe hår på, men eftersom hun hele livet havde undgået at blive klippet, var den afklippede hestehale det eneste hun kendte til. Hun samlede Arrianes hår i hænderne, satte elastikken fra håndleddet omkring det, holdt saksen fast i hånden og begyndte at klippe.

Hestehalen faldt til jorden for hendes fødder, og Arriane gispede og snurrede rundt. Hun samlede den op og holdt den frem i solen. Luces hjerte trak sig sammen ved synet. Hun fik stadig ondt ved tanken om det lange hår hun selv havde mistet – og alle de andre tab det symboliserede. Men Arriane smilede bare bredt. Hun lod fingrene løbe gennem hestehalen en enkelt gang og smed den så ned i sin taske.

„Fedt,“ sagde hun. „Bliv ved.“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Arriane,“ hviskede Luce før hun kunne nå at stoppe sig selv. „Din nakke. Den er helt ...“

„Arret?“ fuldførte Arriane sætningen. „Ja, det kan man vist roligt sige.“

Huden i Arrianes nakke fra bag det venstre øre og hele vejen ned til kravebenet var ujævn og marmoreret og blank. Luce kom til at tænke på Trevor, på de forfærdelige billeder. Selv hendes egne forældre kunne ikke kigge på hende efter at de havde set dem. Hun kunne næsten ikke holde ud at kigge på Arriane nu.

Arriane greb Luces hånd og pressede den ind mod sin hud. Den var varm og kold på en og samme tid. Glat og ru.

„Jeg er ikke bange for det,“ sagde Arriane. „Er du?“

„Nej,“ sagde Luce selvom hun ville ønske at Arriane ville flytte sin hånd så hun også kunne fjerne sin. Det vendte sig i hendes mave – var det mon sådan Trevors hud ville have føltes?

„Er du bange for hvem du selv er, Luce?“

„Nej,“ sagde Luce hurtigt. Det måtte være så tydeligt at hun løj. Hun lukkede øjnene. Det eneste hun ønskede på Sword & Cross, var at begynde på en frisk, at være et sted hvor folk ikke stirrede på hende sådan som Arriane stirrede på hende netop nu. Ved skoleporten om morgenen, da hendes far havde hvisket Price-familiens motto i hendes øre: ‘En Price bryder aldrig sammen,’ var det som om det kunne lade sig gøre, men nu følte hun sig allerede vingskudt og sårbar. Hun trak hånden til sig. „Nå, men hvad er der sket?“ spurgte hun og kiggede væk.

„Kan du huske at jeg ikke pressede dig da du klappede i om hvorfor du er havnet her?“ spurgte Arriane og hævede øjenbrynene.

Luce nikkede.

Arriane pegede hen på saksen. „Klip lidt mere op i nakken,

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

okay? Få mig til at se godt ud. Gør mig lige så smuk som dig.“

Om hun så blev klippet nøjagtigt ligesom Luce, ville hun stadig ligne en underernæret udgave. Mens Luce forsøgte at studse den allerførste klipning hun nogensinde havde foretaget, indviede Arriane hende i det komplekse liv på Sword & Cross.

„Fængselsbygningen derovre er Augustine. Det er der vi har vores såkaldte onsdagshygge i aften. Og alle timerne,“ sagde hun og pegede på en bygning der havde samme farve som gule tænder, to bygninger fra værelsesbygningen. Det så ud som om den var tegnet af den samme sadist som havde tegnet Pauline. Den var firkantet på samme triste måde, lignede et fort og lige så befæstet med pigtråd og tremmer for vinduerne. En unaturligt udseende grå em dækkede murene som mos, og det var umuligt at se om der var nogen derovre.

„Bare så du ved det,“ fortsatte Arriane, „så kommer du til at hade timerne derovre. Du ville ikke være et menneske hvis du ikke gjorde det.“

„Hvorfor? Hvad er der da så slemt ved dem?“ spurgte Luce. Måske kunne Arriane bare ikke lide at gå i skole, overhovedet. Hun lignede ikke just en bogorm med sine sorte negle, den sorte eyeliner og den sorte taske der var så lille at den kun kunne rumme hendes svejtserkniv.

„Timerne er uden sjæl,“ sagde Arriane. „Nej, det er værre endnu; de suger din sjæl ud af dig. Ud af de firs unge der er her, vil jeg skyde på at der kun er tre sjæle tilbage.“ Hun kiggede op. „Som endnu ikke er blevet ødelagt.“

Det lød lovende, men Luce havde bidt mærke i noget andet i Arrianes svar. „Vent lidt, er der kun firs elever på hele skolen?“ Sommeren før hun begyndte på Dover, havde hun nærlæst *Din guide over landets skoler* og havde lært alle statistikkerne uden-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

ad. Men alt hvad hun indtil nu havde lært på Sword & Cross, var kommet bag på hende. Og det var gået op for hende at hun var begyndt på skolen fuldstændig uforberedt.

Arriane nikkede, og Luce klippede ved et uheld en tot hår af som hun ville have ladet sidde. Ups. Arriane ville forhåbentlig ikke lægge mærke til det, eller også ville hun synes det var provokerende.

„Otte klasser, ti unger i hver. Man opdager ret hurtigt alt det lort alle de andre slæber rundt på,“ sagde Arriane. „Og vice versa.“

„Ja, det kan jeg forestille mig,“ sagde Luce og bed sig i læben. Arriane tog pis på hende, men Luce spekulerede på om hun ville sidde der og smile selvtilfreds med de pastelblå øjne, hvis hun kendte til hele Luces historie. Jo længere Luce kunne holde sin fortid skjult, jo bedre.

„Og du skal sørge for at holde dig langt væk fra alle de alvorlige tilfælde.“

„De alvorlige tilfælde?“

„De unge med en chip om håndledet,“ sagde Arriane. „Cirka en tredjedel af eleverne.“

„Og det er dem, som ...“

„... du ikke har lyst til at rode dig ud i noget med. Stol på mig.“

„Jamen, hvad har de gjort?“ spurgte Luce.

Selvom Luce for alt i verden ville holde sin egen historie hemmelig, så brød hun sig ikke om at Arriane behandlede hende som om hun var naiv. Uanset hvad de her unge havde lavet, kunne det ikke være værre end det alle sagde hun havde gjort. Eller kunne det? Hun vidste trods alt intet om det her sted eller om dem der boede her. Tanken om hvad der kunne være tale om, fik en kold, grå angst til at rejse sig i hendes mave.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Åh, du ved,“ drævede Arriane. „Bistået eller tilskyndet til terrorvirksomhed. Hugget deres forældre i småstykker og steg dem over en sagte ild.“ Hun vendte sig om og blinkede til Luce.

„Hold nu kæft,“ sagde Luce.

„Jeg mener det. De psykopater har langt strengere restriktioner end resten af os sindssyge her. Vi kalder dem ‘dem i lænker’.“

Luce grinede af Arrianes dramatiske fremlæggelse.

„Så er du færdig,“ sagde hun og lod hænderne glide gennem Arrianes hår så det blev lidt mere luftigt. Det så faktisk ret sejt ud.

„Nice,“ sagde Arriane. Hun vendte sig om og kiggede på Luce. Da hun lod fingrene løbe gennem håret, gled hendes sorte ærme ned, og Luce fangede et kort glimt af et sort armbånd, besat med sølvpigge, og om det andet håndled havde hun et der så langt mere ... mekanisk ud. Arriane opdagede at hun kiggede, og hævdede det ene øjenbryn.

„Det var jo det jeg sagde,“ sagde hun. „Totale psykopater.“ Hun smilede. „Kom, så skal jeg vise dig det sidste af stedet.“

Luce havde ikke rigtig andre muligheder. Hun dukkede sig da en af kalkungribbene dykkede faretruende tæt på. Arriane der ikke lod til at bemærke det, pegede på en kirke dækket af lav som lå helt ude til højre.

„Derovre ligger den nye sportshal,“ sagde hun med nasal gudestemme. „Ja, jeg ved det godt, for det utrænede øjne ligner det en kirke. Det var det også engang. Vi befinder os i et arkitektonisk helvede her på Sword & Cross fordi en eller anden idrætsbesat psykiater engang himlede op om at medicinerede unge ødelagde samfundet. Han donerede absurd mange penge så de kunne forvandle kirken til en gymnastiksal. Nu tror de så at vi kan slippe af med vores ‘frustrationer’ på en ‘mere naturlig

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

og konstruktiv måde’.“

Luce stønnede. Hun hadede idræt.

„Lige en pige efter min smag,“ sagde Arriane med medlidenhed i stemmen. „Træner Diante er så ooond.“

Mens Luce småløb for at følge med, tog hun et ekstra kig på resten af området. Dover havde været så velholdt, alt var så pænt, og rundtomkring på campus stod spredte, trimmede træer. Sword & Cross så ud som om det lige var blevet smidt midt ned i en sump. Hængepilenes grene nåede helt ned til jorden, der voksede kudzibønner med store grønne blade langs murene, og hvert tredje skridt de tog, svuppede.

Og det var ikke kun skolens udseende. Hvert eneste fugtige indånding Luce tog, satte sig fast i hendes lunger. Bare det at trække vejret på Sword & Cross var som at synke ned i kviksand.

„Arkitekterne gik åbenbart helt i stå ved tanken om hvordan de skulle forvandle et gammelt militærakademi. Resultatet blev at vi landede her, midt i dette kaos; halvt fængsel, halvt torturkammer fra middelalderen. Uden havemand,“ sagde Arriane og sparkede noget slim af sine militærstøvler. „Ulækkert. Nå ja, og så er der kirkegården.“

Luce fulgte Arrianes finger der pegede på noget helt ude i horisonten af området, lige på den anden side af værelsesbygningen. En endnu tykkere kappe af em hang over et stykke jord omgivet af en lav mur. Tre af siderne var endvidere indhegnet af tykke egetræer. Hun kunne ikke se ind på kirkegården, det var som om den sank ned under jordoverfladen, men hun kunne lugte forrådnelsen og høre cikadekoret der summede i træerne. I et kort sekund troede hun at hun så en grå skygge, men blinkede, og så var den væk.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Er her en *kirkegård*?“

„Jeps. Det her var engang et militærakademi, tilbage under borgerkrigen. Så det var der de be gravede de døde. Det er så uhyggeligt. Og,“ tilføjede hun, „det stinker lige op i *det allerhøjeste*.“ Så blinkede hun til Luce. „Vi hænger ret meget ud derovre.“

Luce kiggede på Arriane for at se om hun tog pis på hende, men Arriane trak blot på skuldrene.

„Okay så, det var kun én gang. Og det var efter en fest propet med piller, så at sige.“

Nå, det vidste Luce da i det mindste hvordan var.

„Aha!“ grinede Arriane. „Jeg så lige et genkendelses lys i dit blik. Så der *er* nogen hjemme. Nå, men, Luce, min kære, det kan godt være du har været til en kostskolefest før, men du har aldrig nogensinde set hvad der ryger indenbords til en fest på sådan et sted som det her.“

„Hvad er forskellen?“ spurgte Luce og undgik let og elegant at nævne at hun faktisk aldrig havde været til en af de store fester på Dover.

„Det finder du nok ud af.“ Arriane tøvede og vendte sig om mod Luce. „Kom over i aften og hæng ud, ikke?“ Hun overraskede Luce ved at tage hende i hånden. „Lover du det?“

„Men jeg synes du sagde at jeg skulle holde mig fra de værste tilfælde,“ jokede Luce.

„Regel nummer to: Du skal ikke høre på mig!“ grinede Arriane og rystede på hovedet. „Jeg er totalt sindssyg!“

Hun begyndte at løbe igen, og Luce fulgte efter hende.

„Vent, hvad var regel nummer et?“

„Følg med!“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Da de drejede rundt om hjørnet af den askegrå bygning der husede klasselokalerne, stoppede Arriane op. „Vær cool.“

„Cool,“ gentog Luce.

Det lod til at alle de andre elever sad i grupper rundt om træerne, der var ved at blive kvalt i kudzibønnestængler, uden for Augustine. Ingen nød rigtigt at hænge ud der, så det ud til, men det virkede heller ikke som om nogen af dem var klar til at gå indenfor.

Der var ikke rigtigt nogen dresscode på Dover, så Luce var ikke vant til at alle elever lignede hinanden, sådan som det er tilfældet når man bærer uniform. På den anden side, selvom eleverne her havde de samme sorte bukser på og sorte T-shirts med rullekrave og en sort trøje om skuldrene eller bundet om livet, så var der alligevel nogen der tog sig langt bedre ud end andre.

En gruppe tatoverede piger stod i en rundkreds med armene over kors og sølvarmbånd helt op til albuerne. De sorte bandanaer de havde om håret, mindede Luce om en film hun engang havde set, om en motorcykelbande bestående af piger. Hvad er mere sejt end en motorcykelbande kun af piger? havde hun tænkt. Det var derfor hun havde lejet den. Nu havde hun fået øjenkontakt med en af pigerne tværs over plænen. Pigens sideblik ud af de mørkt optrukne katteøjne fik hende til hurtigt at kigge den anden vej.

En fyr og en pige der holdt hinanden i hånden, havde syet pailletbesatte kranier og knoglekryds bag på deres trøjer. Hvert sekund trak den ene af dem den anden ind til sig og kyssede kæresten i tindingen, på øret, på øjet. Da de låste sig sammen i et knus, kunne Luce se at de begge havde et chiparmbånd om håndledet. De så begge en lille smule rå ud, men det var tydeligt hvor forelskede de var. Hver gang hun så deres tungepier-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

cinger glimte i solen, snørede ensomhedsfølelsen hendes bryst sammen.

Bag det forelskede par stod en gruppe lyshårede drenge presset sammen op ad muren. De havde alle sammen deres trøjer på trods varmen. Og de havde alle sammen hvide skjorter på indenunder med stivede kraver. Deres sorte bukser ramte præcis overlæderet på deres nypudsede pæne sko. Af alle eleverne i gården var det disse drenge der lignede dovernitterne mest, indtil Luce tog et grundigere kig, og det var tydeligt at se at de alligevel var meget anderledes end de drenge hun ellers kendte. Drenge som Trevor.

Som de stod der i en gruppe, udstrålede de en særlig form for råhed; alt ved dem, ikke mindst blikket i deres øjne. Det var svært at forklare hvad det var, men det slog hende pludselig at alle på skolen, præcis som hun, havde en fortid. Alle havde uden tvivl hemmeligheder som de ikke ville dele med nogen. Og hun kunne ikke gennemskue om det fik hende til at føle sig mere eller mindre isoleret.

Arriane havde lagt mærke til at Lucas blik vandrede hen over de andre elever.

„Vi gør alle sammen hvad vi kan for at klare os igennem dagen,“ sagde hun og trak på skuldrene. „Men i tilfælde af at du ikke har bemærket de lavtflyvende gribbe, så stinker det her sted faktisk talt af død.“ Hun satte sig på en bænk under en hængepil og klappede på sædet ved siden af sig.

Luce fejede en dyng våde, rådne blade til side, men inden hun satte sig, fik hun øje på endnu et brud på dresscoden.

Et meget tiltrækkende et af slagsen.

Han havde et rødt tørklæde om halsen. Det var overhovedet ikke koldt udenfor, men han havde en sort motorcykeljakke i

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

læder på over sin sorte trøje. Måske var det fordi han var den eneste farveplet i gruppen af drenge, men Luce kunne ikke fjerne blikket fra ham. Det var som om alt andet falmede, og i flere minutter glemte hun hvor hun var.

Hun slugte hans gyldne hår og hudens nuance med øjnene. De høje kindben, de mørke solbriller der dækkede hans øjne, læbernes bløde form. I alle de film Luce havde set, og i alle de bøger hun havde læst, havde fyren over dem alle været overvældende lækker – bortset fra en eller anden lille skavank. Den skæve tand, den charmerende hvirvel i det ellers perfekte hår, skønhedsmærket på kinden. Hun vidste godt hvorfor det var sådan – hvis helten var *før* gennemført, ville han måske være utilnærmelig. Utilnærmelig eller ej, Luce have altid haft en svaghed for de sublimt smukke. Som denne fyr.

Han stod lænet op ad muren med armene foldet let hen over brystet. Og i et splitsekund så Luce et billede af sig selv omfavnet af de arme. Hun rystede på hovedet, men billedet blev ved med at stå så lysende klart for hende at det var lige før hun begyndte at gå hen mod fyren.

Nej. Det var vanvittigt. Ikke? Selvom hun befandt sig på en skole fuld af sindssyge unge, vidste hun godt at den instinktive følelse var afsindig. Hun kendte ham ikke engang.

Han stod og snakkede med en lav dreng med dreadlocks og et bredt smil der afslørede alle hans tænder. De grinede begge højt og ægte, så meget at Luce følte sig underligt jaloux. Hun prøvede at komme i tanke om hvor lang tid siden det var at hun havde grinet, sådan rigtigt, på præcis den der måde.

„Det er Daniel Grigori,“ sagde Arriane der lænede sig ind mod hende og læste hendes tanker. „Jeg kan da se at han har fanget *en eller andens* opmærksomhed.“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Det er en underdrivelse,“ sagde Luce så, flov over at hun havde været så gennemsigtig.

„Tjah, hvis det er ens type.“

„Alt ved ham er da perfekt,“ sagde Luce der ikke kunne stoppe ordene før de var ude af munden.

„Hans ven hedder Roland,“ sagde Arriane og nikkede ad fyren med dreadlocks. „Han er cool. En af den slags fyre der kan skaffe dig alt, hvis du forstå hvad jeg mener.“

Ikke rigtigt, tænkte Luce og bed sig i læben. „Hvad for eksempel?“

Arriane trak på skuldrene og brugte sin svejtserkniv til at skære en løs tråd af sine jeans. „Bare alt muligt. Spørg-og-du-skal-få, den slags.“

„Hvad med Daniel?“ spurgte Luce. „Hvad er hans historie?“

„Ah, hun giver ikke op.“ Arriane grinede og rømmede sig så. „Der er ikke rigtigt nogen der ved det,“ sagde hun. „Han er ret hemmelighedsfuld når det kommer til sit mystiske jeg. Han kunne godt være denne skoles røvhul. Sådan et alle skoler har.“

„Jeg kender godt typen,“ sagde Luce og ønskede i samme øjeblik ordene slap hendes læber, at hun kunne sluge dem igen. Efter det der var sket med Trevor – hvad det så end var – så burde hun være den sidste til at dømme andre mennesker. Desuden dukkede de mørke skygger op så snart hun så meget som nævnte noget der havde med den aften at gøre, og det føltes næsten som om hun var tilbage ved søen igen.

Hun kastede igen et kort blik på Daniel. Han tog brillerne af og lod dem glide ned i jakkelommen inden han vendte sig om og kiggede på hende.

Hans blik fangede hendes, og hun kunne se han spærrede øjnene op inden han hurtigt kneb dem sammen igen. Det så ud

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

som om han var overrasket. Eller det var mere end det. Da Daniels blik havde låst hendes fast, havde det følt sig som om hun skulle kvæles. Hun kunne genkende ham et eller andet sted fra.

Men hun var sikker på at hun ville have kunnet huske det hvis hun havde mødt en fyr som ham. Hun ville have kunnet genkende følelsen af at være så rystet som hun følte sig netop nu.

Det gik op for hende at de stadig kiggede på hinanden, da han sendte hende et forrygende smil. En varm jetstrøm skød gennem hende, og hun var nødt til at gribe fat i bænken for ikke at vælte. Hendes læber formede et smil, men så hævede han hånden.

Og gav hende fingeren.

Luce gispede og sænkede blikket.

„Hvad?“ spurgte Arriane der ingen anelse havde om hvad der lige var sket. „Nå, skidt med det,“ sagde hun. „Vi har ikke tid. Jeg kan fornemme at det snart ringer ind.“

Klokken lød sekundet efter, og alle eleverne begyndte langsomt at sjokke ind i bygningen. Arriane hev i Luces hånd og rablede en række ordrer af om hvor de skulle mødes næste gang og hvornår. Men Luce vaklede stadig efter at en så lækker fremmed fyr havde givet hende fingeren. Hendes forbigående fantasien over Daniel var forsvundet, og nu var det eneste hun gerne ville vide: Hvad var der galt med ham?

Lige inden hun gik ind til sin første time, vovede hun at kaste et blik bagud. Hans ansigt var tomt, men der var ingen tvivl, han holdt øje med hende da hun gik.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

KAPITEL 2

KLAR TIL SPÆNDETRØJEN

Luce havde et stykke papir med sit skema på fra et halvfylt kladdehæfte som hun var begyndt på i historie på højniveau på Dover sidste år, to blyanter, sit yndlingsviskelæder, og hun var netop blevet ramt af den ubehagelige følelse af at Arriane nok havde ret med hensyn til det med timerne på Sword & Cross.

Læreren var ikke kommet endnu, pindebordene var stillet op i tilfældige rækker, og depotskabet var barrikaderet af stakke af støvede kasser der stod stablet op foran det.

Det lod ikke til at nogen af de andre elever bemærkede rodet. Det lod overhovedet ikke til at nogen af de andre elever havde bemærket at de befandt sig i klasselokalet. De stod alle sammen i grupper henne ved vinduerne i færd med at tage det sidste sug af deres cigaret og omarrangere de kæmpestore sikkerhedsnåle der sad fast i deres T-shirts. Kun Todd havde sat sig og sad nu

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

og indgraverede et eller andet indviklet mønster i bordpladen. De andre nye elever havde allerede fundet en plads i klassen. Cam var omgivet af gruppen af de pæne Dover-drenge. De måtte være blevet venner allerede første gang han gik på Sword & Cross. Gabbe gav hånd til den tungepiercede pige som havde kysset med den tungepiercede fyr udenfor. Luce følte et sug af latterlig jalousi over at hun ikke turde andet end sætte sig ned tæt ved ufarlige Todd.

Arriane flagrede rundt blandt de andre og hviskede en hel masse Luce ikke kunne høre, som en anden gothprinsesse. Da hun gik forbi Cam, rodede hun op i sit nyklippede hår.

„Fedt hår, Arriane.“ Han grinede smørret og hev fat i en tot i nakken på hende. „Må jeg komplimentere din frisør?“

Arriane slog hans hånd væk. „Hænderne væk, Cam. Og det betyder: Aldrig i livet.“ Hun kastede med hovedet i retning af Luce. „Og du kan komplimentere mit nye kæledyr, hun sidder lige derovre.“

Cams smaragdgrønne øjne glimtede til Luce der stivnede. „Det vil jeg så gøre,“ sagde han og gik hen imod hende.

Han smilede til Luce der sad med krydsede ankler under stolen og med hænderne pænt foldet på det tæt overskrevne bord.

„Vi nye er nødt til at holde sammen,“ sagde han. „Forstår du hvad jeg mener?“

„Men jeg troede du havde gået her før?“

„Du skal ikke tro på alt hvad Arriane siger.“ Han kiggede hurtigt hen på Arriane der stod henne ved vinduet og kiggede mistænksomt på dem.

„Nej, nej, hun har ikke sagt noget om dig,“ sagde Luce hurtigt og forsøgte at huske om det rent faktisk var rigtigt. Det var tydeligt at Cam og Arriane ikke kunne lide hinanden, og selv-

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

om Luce var taknemmelig for at Arriane havde talt med hende her til morgen, så var hun ikke klar til at vælge side endnu.

„Jeg kan godt huske da jeg var den nye elev her ... den første gang.“ Han grinede for sig selv. „Mit band var lige gået i opløsning, og jeg var rimeligt lost. Jeg kendte ingen. Jeg kunne godt have brugt en eller anden,“ han sendte Arriane et blik, „som ikke havde en skjult dagsorden, til at sætte mig ind i det hele.“

„Og du har ikke en skjult dagsorden?“ sagde Luce overrasket over at høre en flirtende undertone i sin stemme.

Et smil bredte sig over Cams ansigt. Han hævdede det ene øjenbryn. „Tænk at jeg ikke havde lyst til at komme tilbage her til.“

Luce rødmede. Hun plejede ikke at hænge ud med rocker typer, men på den anden side var der heller ikke nogen af dem der havde skubbet deres bord helt hen til hendes, havde sat sig ved siden af hende og stirret på hende med øjne så grønne. Cam stak hånden ned i lommen og tog et grønt guitarplekter frem med tallet 44 på.

„Det her er mit værelsesnummer. Du er altid velkommen.“

Plektret havde næsten samme farve som hans øjne, og hun spekulerede på hvornår og hvordan han havde fået det lavet, men inden hun kunne nå at svare ham – og hvad ville hun også have svaret – lod Arriane en tung hånd lande på Cams skulder. „Altså, undskyld, men jeg troede jeg havde sagt det helt tydeligt. Jeg har allerede lagt billet ind her.“

Cam fnøs. Han kiggede direkte på Luce og sagde: „Og jeg troede stadig at den frie vilje gjaldt her. Måske vælger dit *kæledyr* at gå sine egne veje.“

Luce åbnede munden så hun kunne sige at selvfølgelig ville hun gå sine egne veje, men det var hendes første dag, og hun

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

havde stadig ikke fundet ud af det hele endnu. Og da hun endelig var i stand til at sige noget, ringede klokken igen, og den lille samling rundt om Lucas bord opløste sig.

De andre elever satte sig ved bordene rundt om hende, og i løbet af kort tid var der ingen der lagde mærke til at Luce sad der ved sit bord, pæn og ordentlig at se på, mens hendes blik var klistret til døren. På jagt efter et glimt af Daniel.

Ud af øjenkrogen kunne hun fornemme at Cam smugkiggede på hende. Hun var smigret – og nervøs – og frustreret over sig selv. Daniel? Cam? Hun havde været på skolen i hvad, femogfyre minutter? – og hendes bevidsthed var allerede optaget af to forskellige fyre. Grunden til at hun var på den her skole, var jo netop at det var gået helt, helt galt sidste gang hun havde været interesseret i en fyr. Hun *måtte bare ikke* blive ramt (to gange!) på første skoledag.

Hun kiggede over på Cam, der endnu en gang blinkede til hende, og hun skubbede det mørke hår væk fra sine øjne. Hvis man så bort fra at han så så godt ud – som om man kunne det – så var det uden tvivl nyttigt at kende en som ham. Han var ligesom hende ved at finde sig til rette, men det var tydeligt at han havde været på Sword & Cross en enkelt gang eller flere før. Og han var sød nok. Hun tænkte på plektret med hans værelsesnummer og håbede at han ikke gav det til hvem som helst. Måske ville de blive ... venner? Måske var det det eneste hun havde brug for, en ven – måske ville hun så ikke føle sig så malplaceret på Sword & Cross.

Måske ville hun så kunne glemme den tirrende lugt af brintoverilte der strømmede ud fra den afblegede punker som sad lige foran hende.

Måske ville hun så være i stand til at høre hvad den strenge

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

lærer med overskæg sagde. Han var netop marcheret ind i klasselokalet, havde bjæffet kommandoen *tagjersammenogsetjerner* ned hen over hovederne på dem og lukket døren bestemt.

Et strejf af skuffelse nappede hende i maven. Det tog hende et øjeblik at gennemskue hvor det kom fra: Inden læreren kom, havde hun stadig håbet at Daniel også ville dukke op i klassen.

Hvad havde hun i næste time, fransk? Hun kiggede ned på sit skema for at tjekke hvor hun skulle være. Og netop da landede en papirsflyver ved siden af hendes taske. Hun kiggede sig omkring for at se hvem der havde bemærket det, men læreren havde travlt med at slide et stykke kridt ned mens han skrev noget på tavlen.

Luce skævede nervøst til venstre. Cam kiggede over på hende, han blinkede til hende og vinkede stille, og hele hendes krop spændtes. Men det lod ikke til at det var ham der havde sendt papirsflyveren.

„Psst,“ hviskede nogen bag hende. Det var Arriane der gjorde tegn til at hun skulle samle flyveren op. Luce bøjede sig ned og rakte ud efter den. Hun kunne se at hendes navn var skrevet med sort på vingen. Hendes første seddel på skolen!

Allerede på udkig efter udgangen?

Ikke et godt tegn.

Vi er fanget i det her helvede til frokost.

Det *måtte* være en joke. Luce tjekkede sit skema igen, og det gik op for hende at alle de tre første timer var i samme lokale, nummer 1 – og at de skulle have mr. Cole i alle timer.

Han havde løsrevet sig fra tavlen og bevægede sig søvnigt gennem klassen. Der var ingen introduktion til de nye elever – og

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Luce kunne ikke beslutte sig for om hun var glad for det eller ej. Mr. Cole smækkede blot pensumlisten ned på de nye elevers borde. Da den sammenklipsede stak papirer landede foran hende, lænede hun sig ivrigt frem for at nærstudere dem. *Verdenshistorie* stod der. *Hvordan undgår vi menneskehedens undergang?* Hmm, historie havde aldrig været hendes stærke side, men menneskehedens undergang?

Da hun kiggede nærmere, kunne hun se at Arriane havde ret – de befandt sig i helvede: De skulle læse helt umuligt mange sider; PRØVE stod der med store fede bogstaver i hver tredje undervisningstime og en stil på tredive sider om – seriøst? – en falden tyrann efter eget valg. Der var lavet tykke, sorte parenteser rundt om de opgaver Luce ikke havde nået de sidste par uger. Ude i margenen havde mr. Cole skrevet *Vi skal lige tale om en opsamlingsstime*. Hvis der fandtes nogen mere effektiv måde at sugе sjælen ud på folk på, så ville Luce ikke vide det.

Heldigvis havde hun Arriane i ryggen på en af de bagerste rækker. Hun var glad for at vejen allerede var blevet banet for HJÆLP MIG-sedler. Hun og Callie plejede at sms'е til hinanden i det skjulte, men hvis hun skulle komme levende gennem det her, så var hun nødt til lære at lave papirflyvere. Hun rev en side ud af sit hæfte og prøvede at kopiere Arrianes flyver.

Efter et par minutters origamiøvelser landede endnu en flyver på hendes bord. Hun kastede et hurtigt blik på Arriane der rystede på hovedet og himlede sigende med øjnene – *du har bare så meget at lære*.

Luce trak undskyldende på skuldrene, vendte sig atter rundt og foldede flyveren ud.

Indtil du er blevet god til at sigte, må du nok hellere vente med

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

at sende nogen som helst flyver der handler om Daniel i nærheden af mig. Fyren bag dig er den bedste griber på footballholdet.

Godt at vide. Hun havde ikke engang set at Daniels ven Roland var kommet ind i klassen. Hun vendte sig langsomt rundt indtil hun havde fået et glimt af hans dreadlocks ud af øjenkrogen. Hun vovede at kigge et øjeblik på hans hæfte og kunne se hans fulde navn. Roland Sparks.

„Ingen sedler,“ sagde mr. Cole bestemt, og Luce vendte sig straks om. „Ikke noget med at skrive af, og ikke noget med at kigge i de andres papirer. Jeg har kæmpet mig gennem universitetet for at stå her, og jeg forventer at få jeres fulde opmærksomhed.“

Luce nikkede sammen med de andre sløve elever da en tredje flyver landede midt på hendes bord.

Så er der kun 172 minutter tilbage!

Hundrede og treoghalvfjerds pinefulde minutter senere viste Arriane vej ned til kantinen. „Nå, hva' synes du så?“ spurgte hun.

„Du har ret,“ sagde Luce stift. Hun var stadig ved at komme sig oven på de første tre dystre timers undervisning. „Hvem vælger frivilligt at undervise i så deprimerende et fag?“

„Bare rolig, Cole skal nok blive blidere. Han puster sig altid op når der er nye elever. Nå, men,“ sagde Arriane og puffede til Luce, „det kunne være værre. Det kunne have været miss Tross.“

Luce kiggede ned på sit skema. „Jeg skal have hende i biologi i eftermiddag,“ sagde hun og blev helt tung ved tanken.

Arriane begyndte at grine, og i samme øjeblik var der en som

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

puffede til Luces skulder. Det var Cam der passerede dem på gangen på vej til frokost. Luce ville være faldet hvis ikke han havde grebet fat i hende.

„Pas på.“ Han smilede kort, og hun spekulerede på om han med vilje var løbet ind i hende. Men han virkede ikke som den barnlige type. Luce kiggede på Arriane for at se om hun havde lagt mærke til det. Arriane hævdede øjenbrynene, som sagde hun: *Sig noget*, men de var begge tavse.

Da de gik forbi de støvede vinduer mellem den mørke gang og den triste kantine, greb Arriane fat i Luces albue.

„Tag for guds skyld ikke noget dybstegt kylling,“ advarede hun da de fulgte efter de andre ind i larmen i kantinen. „Pizzaen er god, også chili con carnen, og det er rødbedesuppen sådan set også. Kan du lide farsbrød?“

„Jeg er vegetar,“ sagde Luce. Hun kiggede rundt i lokalet, på jagt efter to ganske særlige mennesker. Daniel og Cam. Hun ville bare have det bedre hvis hun vidste hvor de var, så hun kunne spise sin frokost og lade som om hun ikke havde set dem. Men hun havde endnu ikke fået så meget som et glimt af nogen af dem ...

„Nå, vegetar.“ Arriane snerpede munden sammen. „Hippieforældre måske, eller er det dit eget sølle forsøg på et oprør?“

„Øh, ingen af delene, jeg kan bare ikke ...“

„Altså intet kød?“ Arriane drejede Luces skulder halvfems grader sådan at hun kiggede direkte på Daniel der sad ved et bord i den anden ende af lokalet. Luce åndede tungt ud. Der var han. „Vil det sige at *det der* er det eneste kød du er interesseret i?“ sagde Arriane højt. „Ville du ikke gerne sætte tænderne i *ham*?“

Luce daskede hårdt til Arriane og trak hende hen mod køen.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Arriane var ved at kaste op af grin, men Luce vidste at hendes kinder var blussende røde, og det ville være så tydeligt i neon-lyset.

„Så hold dog mund, han kan jo høre dig,“ hviskede hun.

Men Luce var alligevel glad for at hun kunne joke om fyre sammen med en veninde. Altså, hvis det var det Arriane var.

Hun følte sig stadig blottet og sårbar efter det der var sket om morgenen da hun havde set Daniel for første gang. Den voldsomme tiltrækningskraft – hun forstod den stadig ikke, og nu var den der igen. Hun tvang sig til at slippe hans lyse hår med blikket, til at slippe hans kæbes bløde form. Han *måtte* bare ikke få nogen som helst undskyldning for at give hende fingeren igen.

„Whatever,“ sagde Arriane surt. „Han er så optaget af sin hamburger at han ikke ville bemærke det om så Satan stod foran ham.“ Hun nikkede hen mod Daniel der virkede ret optaget af at spise sin burger. Eller rettere, han lignede en der *lod som om* han var optaget af at spise sin burger.

Luces blik vandrede hen over bordet han sad ved, og landede på vennen, Roland. Han kiggede direkte på hende, og da han fangede hendes blik, hævdede han øjenbrynene på en måde som Luce ikke kunne gennemskue, men som fik hårene til at rejse sig i nakken på hende.

Luce vendte sig om mod Arriane igen. „Hvorfor er alle på den her skole så underlige?“

„Jeg vil vælge ikke blive fornærmet over det spørgsmål,“ sagde Arriane og tog to plastikbakker til dem. „Og jeg vil straks gå videre til kunsten at vælge et sted at sidde i kantinen. For ser du, du vil under ingen omstændigheder sidde i nærheden af – Luce, pas på!“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Det eneste Luce havde gjort, var at træde et skridt baglæns, men i samme øjeblik skubbede en eller anden hende hårdt i ryggen. Hun vidste med det samme at hun ville styrte i gulvet. Hun strakte armene frem for at afbøde faldet, men der var ikke andet at støtte sig til end alle de andres bakker. Og de faldt alle sammen til gulvet som hun selv. Hun landede med et bump, og en skål rødbedesuppe vendte bunden i vejret ud over ansigtet på hende.

Da hun havde tørret den grødagtige suppe ud af øjnene, kiggede hun op. Den grimme troldeagtige pige hun nogen-
sinde havde set, stod foran hende. Hun havde afbleget strithår, mindst ti piercinger i ansigtet, og blikket i hendes øjne var dødt. Hun blottede tænderne og hvædede: „Hvis jeg ikke allerede havde mistet appetitten ved synet af dig, så havde jeg bedt dig købe noget nyt mad til mig.“

Luce sagde stammende undskyld. Hun forsøgte at rejse sig, men pigen knaldede sine ene sorte stiletstøvle ned over hendes hånd. Smerten skød op gennem hendes arm, og hun var nødt til at bide sig i læben for ikke at græde.

„Skal vi ikke bare sige at jeg har det til gode?“ sagde pigen.

„Det er nok nu, Molly,“ sagde Arriane køligt. Hun rakte hånden frem for at hjælpe Luce op at stå.

Luce ømmede sig. Hun ville helt sikkert få et mærke efter stilethælen.

Molly rettede sig op for at se Arriane i øjnene, og Luce fik fornemmelsen af at det ikke var første gang de to krydsede klinger.

„Du er hurtigt blevet venner med den nye, hva’, Arriane?“ knurrede Molly. „Det er vel ikke særlig smart, A. Er du her ikke kun på prøve?“

Luce sank. Arriane havde ikke sagt noget om at hun var her

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

på prøve, men det betød vel ikke at hun ikke måtte få nye venner? Mollys ord var nok til at få Arriane til at knytte næven, og sekundet efter landede den i Mollys højre øje.

Molly vaklede tilbage, men Luce stirrede kun på Arriane – som gik i krampe for øjnene af dem; strakte armene i vejret, og det flåede og rykkede i dem.

Det var armbåndet, gik det med gru op for Luce. Det sendte en eller anden form for stød gennem Arrianes krop. Det var ufatteligt. Det var den ondeste straf. Luce fik kvalme mens hun betragtede sin venindes krop gå fra hinanden. Hun rakte ud for at gribe hende i netop det øjeblik hun sank sammen på gulvet foran dem.

„Arriane,“ hviskede hun. „Er du okay?“

„Forrygende.“ Arrianes sorte øjne flakkede, og så gled de i.

Luce gispede. Det ene af Arrianes øjne hoppede op igen. „Der skræmte jeg dig, hva’? Ej, hvor er det sødt. Bare rolig, stødet slår mig ikke ihjel,“ hviskede hun. „Det gør mig kun stærkere. Nå, men det var det værd at give den ko et blå øje, synes du ikke?“

„Så er det nok, slut, det er nok nu,“ gungrede en hæs stemme bag dem.

Randy stod i døråbningen, rød i hovedet og forpustet. Det var lidt for sent at stoppe noget, tænkte Luce, men så tumlede Molly hen mod dem, hendes stilethæle klakkede mod gulvet. Pigen havde ingen skam i livet. Ville hun virkelig tæske Arriane mens Randy stod lige ved siden af?

„Nå, hvad sker der her?“ bjæffede Randy og klemte Molly ind til sig indtil hun blev helt slap. „Ved nærmere eftertanke, det er lige meget, I stiller alle tre til eftersidning i morgen tidlig. På kirkegården. Ved solopgang!“ Randy kiggede på Molly. „Er du faldet ned nu?“

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Molly nikkede stift, og Randy slap hende. Hun satte sig på hug ved siden af Arriane der stadig lå med hovedet i skødet på Luce og armene over kors. Først troede Luce at Arriane surmulede, ligesom en vred hund med et stød Halsbånd om halsen, men så rykkede det let i Arrianes krop igen, og det gik op for hende at armbåndet stadig havde kontrol over hende.

„Kom så,“ sagde Randy, mere blidt. „Lad os få slukket for dig.“

Hun rakte hånden frem mod Arriane og trak hendes lille, rystende krop op. Hun vendte sig kun om én gang i døråbningen for at gentage sin ordre til Luce og Molly.

„Ved solopgang!“

„Glæder mig,“ sagde Molly sødt og samlede sin tallerken med farsbrød op.

Hun holdt den hen over Luces isse et kort øjeblik, vendte så tallerknen på hovedet og maste maden ned i hendes hår. Luce kunne høre sin egen ydmygelse brede sig i lokalet da alle på Sword & Cross betragtede den farsbrødsindsmurte nye pige.

„Uvurderligt,“ sagde Molly og fandt et lillebitte kamera frem fra lommen i sine sorte jeans. „Sig ... farsbrød,“ trallede hun og knipsede et par billeder. „Det kommer til at se så fedt ud på min blog.“

„Pæn hat,“ var der en eller anden der hånede i den anden ende af kantinen. Og så vendte Luce sig bævende om mod Daniel mens hun bad til at han af en eller anden grund ikke havde set optrinet. Men nej. Han sad og rystede på hovedet. Og han så irriteret ud.

Indtil da havde Luce troet at hun havde haft en chance for at rejse sig og blot ryste det af sig – i bogstaveligste forstand. Men da hun så Daniels reaktion, faldt hun sammen.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Hun *ville* bare ikke græde for øjnene af alle de andre. Hun sank, rejste sig og forlod kantinen. Hun løb hen til den nærmeste dør, desperat efter at mærke den kølige vind mod ansigtet.

Men i stedet ramte den fugtige septemberkulde hende og truede med at kvæle hende i samme øjeblik hun trådte udenfor. Himlen var undefinerbar, en gråbrun nuance så deprimerende trist at det næsten var umuligt at få øje på solen. Luce satte tempoet ned, men nåede helt ud til parkeringspladsen før hun til sidst stoppede op.

Hun ville ønske hun kunne se sin ramponerede gamle bil der, at hun kunne synke ned i det slidte sæde, starte motoren, skruer op for musikken og bare drøne derudad, væk herfra. Men da hun stod der på det varme, sorte fortov, begyndte det alt sammen at dæmre: Hun var fanget her, og en høj jernport tårnede sig op mellem hende og verden uden for Sword & Cross. Og *hvis* det lykkedes hende at slippe ud ... hvor skulle hun så gå hen?

Kvalmen sagde alt. Hun *var* nået til sidste stop på rejsen, og det var ikke noget fedt stop.

Det var lige så deprimerende som det var sandt: Sword & Cross var det eneste hun havde.

Hun begravede ansigtet i hænderne; hun vidste at hun var nødt til at gå tilbage. Men da hun løftede hovedet, mindede madresterne i hendes hænder hende om at hun var smurt ind i Mollys farsbrød. Adr. Første stop måtte være det nærmeste toilet.

Da hun var kommet indenfor, rakte hun ud efter døren ind til dametoiletet i samme øjeblik den gik op. Gabbe der så endnu mere lyshåret og fejlfri ud nu hvor Luce lignede en der boede på en losseplads, klemte sig ud forbi hende.

„Ups, undskyld, søde,“ sagde hun. Hendes sydstatsstemme

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

var venlig, men hun skar alligevel ansigt da hun kiggede på Luce. „I guder, du ser rædsom ud. Hvad er der sket?“

Hvad der var sket? Som om hele skolen ikke allerede vidste det. Pigen spillede åbenbart dum sådan at Luce blev tvunget til at genopleve det hele en gang til.

„Hvis du venter fem minutter,“ svarede Luce mere skarpt end hun havde tænkt sig, „så er jeg sikker på at rygten har spredt sig lige så hurtigt som pest.“

„Vil du låne noget foundation?“ spurgte Gabbe og holdt en pastelblå makeuppung frem mod hende. „Du har jo ikke set dig selv endnu, men du får nok brug f...“

„Ellers tak.“ Luce afbrød hende og gik ind på toilettet. Uden at se sig selv i spejlet bøjede hun sig ind over håndvasken. Hun plaskede koldt vand i ansigtet og lod endelig det hele vælte ud. Tårerne strømmede ned over hendes kinder, og hun pumpede sæbe i hænderne og forsøgte at bruge noget af det billige, lyserøde sæbe til at skrubbe farsbrødet af ansigtet. Men der var stadig hendes hår. Og hendes tøj havde så afgjort set bedre ud og lugtet bedre. Ikke at hun behøvede bekymre sig om hvordan hun tog sig ud mere.

Døren til toilettet gik op, og Luce pressede sig op mod væggen som et skræmt dyr. Da hun opdagede at det var en pige hun ikke havde set før, forventede hun det værste.

Pigen var lille og tyk hvilket blev fremhævet af at hun havde abnormt mange lag tøj på. Hendes brede ansigt var indrammet af mørkt, krøllet hår, og hendes lyslilla briller vippede på næsen da hun snøftede. Hun så rimeligt tilforladelig ud, men udseendet kunne jo snyde. Hun havde begge hænder på ryggen, og med det der allerede var sket den dag in mente, vidste Luce bare at hun ikke kunne stole på hende.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Du ved godt at du ikke må være herinde uden en tilladelse, ikke?“ sagde pigen. Hendes rolige stemme signalerede at hun mente det bogstaveligt.

„Jo.“ Blikket i hendes øjne bekræftede Luce i at det var umuligt at gemme sig, at finde fred på det her sted. Hun sukkede overgivende. „Jeg ville bare ...“

„Det var kun for sjov.“ Pigen grinede, himlede med øjnene og slappede af i kroppen. „Jeg snupede lige noget shampoo i omklædningsrummet til dig,“ sagde hun, rakte hænderne frem og afslørede to uskyldigt udseende plastikflasker med shampoo og balsam. „Kom,“ sagde hun og gik over mod en vakkelvorn klapstol. „Skal vi ikke se at få dig vasket? Sæt dig her.“

En blanding af et piv og et grin, som Luce ikke kunne huske hun nogensinde havde sagt før, undslap hendes læber. Det lød, gættede hun på, som lettelse. Pigen var rent faktisk sød – ikke kun kostskolesød, men sød som et rigtigt menneske! Chokket var næsten for meget for hende. „Tak,“ lykkedes det hende at sige, men hun var stadig en anelse forbeholden.

„Og du har vel også brug for noget rent tøj,“ sagde pigen og kiggede ned på sin sorte trøje som hun trak af over hovedet. Indenunder havde hun en identisk sort trøje på.

Da hun så overraskelsen i Lucas blik, sagde hun bare: „Hvad? Jeg har lavt immunforsvar. Jeg er nødt til at have mange lag tøj på.“

„Nåh, okay, kan du undvære den her så?“ tvang Luce sig selv til at spørge selvom hun ville have gjort hvad som helst for at slippe ud af den kødbeklædte trøje hun nu havde på.

„Selvfølgelig,“ sagde pigen og fejede hende af med en håndbevægelse. „Jeg har tre andre på indenunder. Og et par mere i mit skab. Det piner mig at se en vegetar dækket af kød. Jeg er faktisk

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

meget empatisk.“

Hvordan vidste denne fremmede pige hvad hun foretrak at spise, tænkte Luce, og hun var også nødt til at spørge: „Øh, hvorfor er du så sød?“

Pigen grinede, sukkede og rystede så på hovedet. „Det er ikke alle på Sword & Cross der er lige så sindssyge som på papiret.“

„Er det ikke?“ grinede Luce.

„Nej,“ svarede pigen.

„Kun størstedelen?“ spurgte Luce, ked af at hun allerede lød så negativ. Men det havde været en meget lang morgen, og hun havde allerede oplevet så meget, og måske ville lige netop den her pige ikke bebrejde hende at hun var en lille smule pissed-off.

Til hendes store overraskelse smilede hun. „Præcis. Og det smitter altså af på alle os andre.“ Hun rakte hånden frem. „Jeg hedder Pennyweather van Syckle-Lockwood. Men du kan bare kalde mig Penn.“

„Tjek,“ sagde Luce der stadig var alt for flosset til at se at hun i sit tidligere liv sikkert ville have kvalt et grin over pigens navn. Det lød som om hun lige var hoppet ud af en Dickens-roman. På den anden side, der var noget pålideligt over en pige med et navn som det hvor hun kunne præsentere sig uden at fortrække en mine. „Jeg hedder Lucinda Price.“

„Og alle kalder dig Luce,“ sagde Penn. „Og du kommer fra Dover kommuneskole i New Hampshire.“

„Hvordan ved du alt det?“ spurgte Luce langsomt.

„Et heldigt skud i tågen?“ Penn trak på skuldrene. „Nej, jeg har selvfølgelig læst din journal. Det er en hobby jeg har.“

Luce stirrede på hende. Måske havde hun alligevel været lidt for hurtig – pålidelig? Hvordan havde Penn fået adgang til hendes journal?

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

Penn overtog det rindende vand. Da det blev varmt, gjorde hun tegn til Luce om at bøje hovedet ind over vasken.

„Jo, sagen er den,“ forklarede hun, „at jeg ikke er rigtigt sindsygt.“ Hun trak hende op i det våde hår. „Ingen lovovertrædelse.“ Så sænkede hun Luce over vasken igen. „Jeg er den eneste her som ikke har en behandlingsdom. Og man skulle ikke tro det, men det har sine fordele at være mentalt rask. For eksempel er jeg også den eneste de har givet lov til at arbejde på kontoret. Det burde de ikke have gjort. Jeg har adgang til vildt meget fortroligt lort om alle I andre.“

„Men hvis du ikke er tvunget til at være her ...“

„Når ens far er opsynsmand på stedet, så er de nødt til at lade en gå her gratis. Så ...“ Penn tav.

Var Penns far opsynsmand på skolen? Det havde ikke strejft Luce at der var en opsynsmand, sådan som der så ud.

„Jeg ved godt hvad du tænker,“ sagde Penn mens hun hjalp med at skylle den sidste shampoo ud af Luces hår. „At det ikke ser ud til at *nogen* holder opsyn med det her sted?“

„Nej, nej,“ løj Luce. Hun var ivrig efter at holde sig på god fod med Penn og ville mere end noget andet udstråle skal-vi-ikke-være-venner frem for at give indtryk af at hun rent faktisk var interesseret i om nogen slog græs på Sword & Cross. „Her er da, øh, pænt.“

„Min far døde for to år siden,“ sagde Penn stille. „De fik pudset rektor Udell på mig som tilsynsværge, men, øh, de har ikke rigtigt fundet en afløser for min far.“

„Det er jeg ked af at høre,“ sagde Luce og sænkede stemmen. Så hun var ikke den eneste som havde været igennem et voldsomt tab.

„Det er okay,“ sagde Penn og pressede balsam ud i hånden.

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

„Det er rent faktisk en god skole. Jeg kan rigtigt godt lide at være her.“

Luce hævdede hovedet med et ryk, og en sø af vand sprøjtede tværs gennem rummet. „Er du sikker på du ikke er sindssyg?“ drillede hun.

„Jeg tager pis på dig. Jeg hader det. Her er så rædsomt.“

„Men du kan ikke få dig selv til at rejse,“ sagde Luce og lagde hovedet nysgerrigt på skrå.

Penn bed sig i læben. „Jeg ved det er morbidt, men selvom jeg hænger på Udell, så kan jeg ikke. Det er jo her min far er.“ Hun pegede i retning af kirkegården som de ikke kunne se fra toiletterne. „Jeg har ikke andet end ham.“

„Så har du mere end mange af de andre her, tror jeg,“ sagde Luce og tænkte på Arriane. På da hun havde taget hendes hånd i gården tidligere, på det ivrige blik i hendes blå øjne da hun tvang Luce til at love at hun ville kigge forbi hendes værelse om aftenen.

„Hun skal nok klare sig,“ sagde Penn. „Det hører til sjældenhederne at Arriane ikke slæbes ned til sygeplejerskens kontor efter et anfald.“

„Men det var ikke et anfald,“ sagde Luce. „Det var hendes armbånd. Hun fik stød.“

„Vi har en meget bred definition af begrebet ‘anfald’ her på Sword & Cross. Og din nye veninde, du ved, Molly, hun har fået adskillige nu legendariske anfald. De bliver ved med at sige at de skal have ændret hendes medicin. Forhåbentlig får du fornøjelsen af at opleve mindst ét godt anfald mere før det sker.“

Penns insiderviden var ret bemærkelsesværdig. Luce overvejede et kort øjeblik at spørge til Daniel, men det var nok bedst at holde den underligt stærke interesse i ham for sig selv. I det

LAUREN KATE
FALLEN
DE SORTE SKYGGER

mindste indtil hun selv havde fundet ud af hvad det hele handlede om.

Hun kunne mærke Penns hænder vride vand ud af sit hår.

„Det var det sidste,“ sagde hun. „Jeg tror du er kødfri nu.“

Luce kiggede i spejlet og lod fingre løbe gennem sit hår. Penn havde ret. Bortset fra de følelsesmæssige ar og smerten i venstre fod kunne man ikke længere se at hun havde været i klammeri med Molly for lidt siden.

„Jeg er temmelig glad for at du har kort hår,“ sagde Penn. „Hvis det stadig havde været langt som på billedet i din journal, så ville det have været et noget mere omfattende projekt.“

Luce gloede på hende. „Jeg må vist hellere holde øje med dig, hva’?“

Penn lod sin arm glide ind under hendes og førte hende ud fra toiletterne. „Du skal bare holde dig på god fod med mig, så er der ingen der kommer til skade.“

Luce sendte Penn en bekymret blik, men hun kunne intet læse ud af Penns ansigt. „Du tager pis på mig, ikke?“ spurgte hun så.

Penn smilede muntert. „Kom, vi skal til time. Er du ikke glad for at vi har det samme fag her til eftermiddag?“

Luce grinede. „Hvornår mon du stopper med at vide alt om mig?“

„Ikke inden for en overskuelig fremtid,“ sagde Penn og hev hende efter sig ned ad gangen mod betonbygningen der husede klasselokalerne. „Du vil sætte pris på det efterhånden, det lover jeg. Jeg er en meget magtfuld ven.“